

คู่ทนายสายแหกคอก 3

การเผชิญหน้ากับสายมารอีกคน

Toru Shiwasu Presents Illustrated by toi8

Heroless time is over.

I dare to ask you.

"Still do you have the Fang to bite?"

*Lawless
Defender*

Toru Shiwasu Presents
Illustrated by toi8

สาย

แหก

คอก

[บทประพันธ์โดยทนายโทริชิวาซุ]

คู่ทนาย
แหกคอก

volume
3

Lawless Defender

Toru Shiwasu Presents
Illustrated by toi8

สาย

แพท

คอก

[โปรดคนรักสายบารอชกน]

คู่ บารอ ชกน

volume

3

นายจำเลย อาบุมะ VS อัยการโทกิงาวะ

Takahara อัยการมือดีผู้ทรงฉายแววจะโค่นล้มอาบุมะ

โท

คิ

งา

ระ

Inoue

อิ

โน

อู

เอะ

อัยการเพื่อนร่วมรุ่นสมัยมหาวิทยาลัยของฮานตะ และจบการศึกษาด้วยคะแนนที่อ่าไปเองรุ่น

Honda

ฮิน

ดะ

ทนายมือใหม่ผู้จริงจังซึ่งยึดมั่นในอุดมการณ์
ร่วมมือกับออบาคูมะระจนพลิกคดี
พิสูจน์ความบริสุทธิ์ของลูกความคดีฆาตกรรม
ในชั้นศาลอย่างต่อเนื่อง

อา

บุ

ค

วะ

Aba
kuma

ทนายมือฉมังเจ้าของฉายา ‘ทนายเจ้าเล่ห์สายฆาตกรรม’
พร้อมทำทุกวิถีทางเพื่อความไม่แพ้ชนะ

สาร

บัญญ

*Lawless
Defender*

บทที่หนึ่ง	ปัจจุบันและอดีต	007
บทที่สอง	ผู้ต้องหารายที่หนึ่ง	039
บทแทรก	เหตุการณ์ในสำนักงานอัยการโตเกียว.....	075
บทที่สาม	ลูกความรายที่สอง.....	081
บทที่สี่	อาบुकุมะปะทะโทกิงาวะ.....	141
บทแทรก	ความหม่นหมองของอัยการอิโนะอุเอะ.....	185
บทที่ห้า	อาบुकุมะปะทะโทกิงาวะ วันที่สอง.....	189
บทที่หก	ความเที่ยงธรรมอันสูงล้ำ.....	239
บทที่เจ็ด	วันแจ้งเกิดรายที่สอง.....	275

Lawless Defender

volume

3

C H A R A C T E R S

๒๖ \ ณะ \ ำ \ ำ \ ำ \ ำ \ ำ \ ำ

ชณะ โบนุชังะ	ตัวเอก ทบายนมือใหม่ผู้ซัดงัดในความที่ขงรรม
อาบุณะ มาโนะ	ทบายนมือดีเจ้าของฉายา 'ทบายนจำเลยสำขงรรม'
อโนอุอะ	อัยการเพื่อรวบรวมรูนุสขงมหากษัตริย์ของชณะ
ชากาอิ	ลุงของชณะ เป็นพี่ชายพี่ขงมารดา
ชากากิบาระ	นางพยาบาล ลูกสาวคนรู้จักของชากาอิ
อิจิโนสะ	คนใช้ที่คอยตามต้อชากากิบาระ
สึซึกิ	ผู้เห็นเหตุขงตกรรมคนแรก
วาตานิอะ	ผู้เห็นเหตุขงตกรรมคนที่สอง มีศักดิ์เป็นลุงของอิจิโนสะ
นิคสึอิ	ผู้เห็นเหตุขงตกรรมคนที่สามและแจ้งตำรวจ
โทกิงวะ	อัยการที่ทบายนหัวอาบุณะเป็นศัตรู

ควมคุมดูแลเนื้อหาด้านกฎหมายโดย ชากาเนะ ซึนยะ

1

วันนั้นผมอยู่ในลานจ้คลับ หรือที่เรียกสั้นๆ ว่าลานจ้
ผมไม่ได้ยินมที่วลานจ้คลับ เพราะไม่ใช่ค่อเหล้าและไม่มีเงิน
ไม่ต้องบอกก็รู้ว่ามาตามคำชวนของอาบุดุมะ

“ฉันยอมร่วมงานกับนายตั้งหลายหน นานๆ ทีนายร่วมวงดื่ม
กับฉันบ้างจะเป็นไรไป?”

“พูดแบบนั้นผมก็หมดทางปฏิเสธสิครับ...”

ผมตอบเรียบๆ พลังจับเหล้าที่ถูกรินใส่แก้ว

จริงอยู่...ผมได้รับความช่วยเหลือจากอาบุดุมะอยู่ฝ่ายเดียว
แต่ก็จ่ายค่าตอบแทนเต็มเม็ดเต็มหน่วยตามสมควร ดังนั้นไม่เห็นจำเป็นต้อง
มาร่วมวงแบบนี้เลย แต่โลกนี้ยังมีคำว่าสุราพาที่เสียด้วย ผมเลย
ถือซะว่าเป็นโอกาสทีจะได้รู้จักอาบุดุมะมากขึ้น

“แต่คุณอาบุดุมะครับ ลานจ้คลับเป็นสถานที่นั่งดื่มกับผู้หญิง
ใช่ไหม?”

“อืม”

“แล้วทำไมโต๊ะนี้ไม่มีผู้หญิงเลยล่ะครับ?”

ใช่แล้ว โต๊ะรอบข้างยังมีเสียงสรรวเสเฮฮาของชายหญิงแว่วมา
แต่ไม่รู้เพราะอะไรโต๊ะของผมกับอาบุดุมะกลับมีแค่ผู้ชายนั่งกันสองคน

“มีจะดีกว่าหรือ ว่าแล้วเซียว”

อาบุคุมะแกลิ่งไก่อ๊กไหล่

“ผมว่ามีดีกว่าไม่มีนะครับ แต่ถ้ามีผมคงกระอักกระอ่วนเหมือนกันเพราะระยะนี้ไม่ได้คุยกับผู้หญิงที่ไหนนอกเหนือจากเรื่องงานเลย ขึ้นต้องคุยกับผู้หญิงแปลกหน้าคงทำอะไรไม่ถูก”

“นายนี่ก็ชื่อเกินเหตุซะมิด ออย่าบอกนะว่ายังเวอร์จิ้น?”

“แหงสิครับ สมัยเรียนก็ต้องง่วนกับงานพาร์ทไทม์จนไม่มีเวลาคิดเรื่องเด็ด”

“อะ อือ หรือ แปลกแะ ที่กลักรับเต็มปากเต็มคำขนาดนั้นว่ายังเวอร์จิ้น”

“คำว่าเวอร์จิ้นไม่ใช่ตัววัดคุณค่าของมนุษย์นี่ครับ? มาตรการโรคจิตไม่สมควรได้รับการยกย่องเพียงเพราะไม่เวอร์จิ้น ส่วนแพทย์ที่ช่วยชีวิตคนสมควรได้รับการยกย่องต่อให้ยังเวอร์จิ้นก็ตามใช้ไหมละครับ?”

“เอ่อ ครับ ขอภัย พุดถูกแล้ว”

อาบุคุมะขอโทษโดยดี ผมเห็นแล้วรู้สึกชอบกลพลางกระตักแก้ว

“เดี๋ยวนายตี๋มเร็วไปหรือเปล่า? ไหวไหม?”

“ไหวครับ ผมคอแข็ง ที่สำคัญมาคุยต่อดีกว่า อย่างถ้าให้เทียบระหว่างผู้ชายที่เคยนอนกับผู้หญิงเป็นพันคน กับคุณอาบุคุมะที่ผมไม่อยากจะยอมรับเลยว่าเคยช่วยคนมากมายให้รอดพ้นจากความผิดที่ตัวเองไม่ได้ก่อ ผมว่าคุณอาบุคุมะยอดเยี่ยมกว่าเยอะ”

“โห ไม่นึกเลยว่านายจะออกปากชมฉัน”

“ผมไม่ได้อยู่ในฐานะยิ่งใหญ่ถึงขั้นชมใครได้หรอกครับ แค่พุดความจริงในมุมมองบุคคลที่สาม”

“อย่าบอกนะว่านายเมาแล้วนะ?”

“ไม่ได้เมาครับ ที่สำคัญคือฟังผมก่อน! เทคนิคการว่าความของคุณอาบู่คุณะไม่เป็นสองรองใคร ไอ้เทคนิคในการจับโกหกก็สุดยอดเลย ถึงผมไม่เชื่อเรื่องพลังพิเศษนั้นก็เถอะ”

“ระ เหนือ? แหม ฉันทก็คิดเหมือนกันว่ามันสุดยอดเลย”

“ใช้สิครับ! ฟังให้ตื่นะ ถ้าคุณอาบู่คุณะตั้งใจละก็ต่อให้ไม่ใช้วิธีผิดกฎหมายก็ทำให้จำเลยพันผิดได้ครับ!”

“มันไม่อย่างนั้นนะสิ ฆวดก่อนแค่บังเอิญไปได้สวยเท่านั้นแหละ แต่ไม่มีอะไรรับประกันได้ว่าการพิจารณาคดีหน้าจะชนะ ถ้ามีโอกาสฉันทคงทำอีกอยู่ดีแหละจะบอกให้?”

“ทำไมไม่ยอมเข้าใจสักทีครับ ผมไม่อยากให้ถึงคราวต้องต่อให้คุณอีกแล้วนะ”

“นั่นมันคำพูดของฉันทต่างหาก นายนั้นแหละเปลี่ยนความคิดได้แล้วมั้ง? มีเรื่องกับตำรวจตั้งขนาดนั้น น่าจะเข้าใจแล้วไม่ใช่หรือว่าพวกมันมีอำนาจขนาดไหน? ต่อกรด้วยตรงๆ แล้วชนะสิแปลก”

พอได้ยินแบบนี้ฉันทก็เอียงไม่ออก

อย่างคดีเมื่อคราวก่อน พวกผมถูกกีดกันไม่ให้เข้าไปในสถานที่เกิดเหตุด้วยเหตุผลที่ว่ารั้วกันดาดฟ้าพังจึงอาจเป็นอันตราย ตามหลักแล้วพังขึ้นอยู่หอรอก ซีนปลอยให้คนเข้าไปเพ่นพ่านทั้งที่รู้ว่าอันตรายและเกิดได้รับบาดเจ็บขึ้นมาคงถูกทวงถามความรับผิดชอบ แต่มันก็ทำให้พวกผมต้องรอดำรงตรวจค้นที่เกิดเหตุทุกซอกทุกมุมเสร็จก่อนจึงมีโอกาสดำเข้าไป พรรคพวกทนายคนอื่นก็เคยเจอเหตุการณ์แบบเดียวกันบ่อยครั้งอย่างสมมติว่าที่เกิดเหตุมีรอยเลือดติดอยู่ แน่นอนว่าตำรวจต้องนำไป

ตรวจสอบ รอยเลือดทั้งหมดจึงถูกใช้จนเย็น แน่แน่นอนว่าฝ่ายนายทำอะไรกับรอยเลือดไม่ได้นอกจากเชื่อตามผลประเมินของตำรวจ

“ก็จริงครับ...พวกเราต้องตามหลังตำรวจทุกครั้ง”

“ใช่ไหมล่ะ? ถ้าหลักฐานสำคัญถูกตำรวจชิงไปก่อน พวกเราอย่าหวังจะให้เห็นเลย และถ้าหลักฐานหนึ่งในนั้นถูกปลอมแปลงขึ้นมาลับหลังพวกเราล่ะ? จะมีใครต้อออก”

“แต่ตำรวจเองก็มีลำดับขั้นตอนมากมายตอนเก็บหลักฐานเพื่อไม่ให้เกิดเหตุการณ์แบบนี้ครับ”

“อย่างเช่นถ่ายรูปก่อนเก็บหลักฐานนะหรือ? แล้วถ้ารูปถ่ายก็ถูกปลอมแปลงขึ้นมาล่ะ?”

“ละ ถ้าจะว่าอย่างนั้นพวกเราก็เถียงกันไม่มีวันจบแล้วละครับ”

“เห็นไหม นั่นแหละ สรุปลือคือไม่ว่าเมื่อไรก็มีความเป็นไปได้ที่จะปลอมแปลงหลักฐานทั้งนั้นแหละ นายแน่ใจได้หรือว่าหลักฐานที่ถูกยื่นใช้ในการพิจารณาคดีหน้าจะไม่มีปลอมแปลง?”

“แต่นั่นก็ไม่ใช่เหตุผลสนับสนุนให้พวกเราปลอมแปลงหลักฐานอยู่ดีนี่ครับ?”

“หรือ? ฉันสมมติว่าอัยการยื่นใช้หลักฐานเท็จ และพวกเราไม่มีวิธีอื่นจะตอบโต้ได้นอกจากปลอมแปลงหลักฐาน นายจะทำยังไง? จะกล้าบอกลูกความที่ถูกป้ายความผิดใหม่ว่า ‘ผมรู้ว่าคุณคือผู้บริสุทธิ์แต่ไม่รู้จะช่วยแก้ต่างอย่างไร ดังนั้นช่วยไปใช้ชีวิตที่เหลือในคุกนะครับ’? ฉันทว่าเรื่องนี้พวกเราเคยคุยกันแล้วนะ?”

“...แต่ผมยังไม่อยากล้มเลิกความคิดครับ และเลือกจะหาวิธีแก้ปัญหาโดยไม่ต้องสร้างหลักฐานปลอมต่อไป”

“นายจะเอาเวลาที่ไหนมาคิด? ทุกวันนี้ศาลยังล่าบากล่าบนกับ การรบกวนเวลาคณะลูกขุนให้น้อยที่สุด ไม่มีใครมีวโรนายคิดหาวิธีแก้ ปัญหาหรอก”

อาบुकุมะหัวเราะหยัน น่าเจ็บใจที่ผมจนปัญญาเถียง

“พวกเราเถียงกันเรื่องนี้มากี่ครั้งแล้ว? พอหะะ ฉันทวิธีกรของ ฉันทและไม่คิดบังคับให้นายทำตาม แต่นายก็เลิกคิดจะเปลี่ยนวิธีกรของ ฉันทสักที ขอบอกด้วยว่า ถ้าเป็นนายจะต้องเข้าใจในสักวันว่าวิธีกรของ ฉันทถูกต้องแล้ว”

“...เชื่อไม่ลงครับ ผมไม่มีวันเข้าใจวิธีกรของคนที่เที่ยวปลอม แปลงหลักฐานหรอก”

“ยังคงไม่ออกอีกเหรือ? นายคิดว่าถ้าทำสิ่งที่ถูกต้องต้องได้รับ ผลดีกลับมา ดังนั้นถ้ามันไม่เป็นดังหวัง ปฏิกรียาสะทอนกลับจะยิ่งรุนแรง ตัวนายจะสิ้นหวังจนสุดท้ายต้องกลายเป็นแบบฉันท”

คำพูดทำนายอนาคตของอาบुकุมะจีแ่งใจ

ทว่า...มันยังชวนให้มองอีกมุม

“...พูดอย่างกับคุณอาบुकุมะเคยผ่านประสบการณ์แบบนั้นมา ก่อนเลยนะครับ”

“ใช่ที่ไหนล่ะ มันแค่หลักสามัญสำนึกที่ฉันทพูดกับทนายหน้าใหม่ ไฟแรงทุกคนนะแหละ”

“ถ้าเป็นไปตามหลักการนั้นจริง แปลว่าใช้กับคุณอาบुकุมะได้ ด้วย...”

ผมพูดยังไม่ทันจบ อีกฝ่ายก็ลุกพรวดขึ้นตั้งสกัดคำพูด

“เอาละ ขอบไปเข้าห้องน้ำเดี๋ยวนมา คราวนี้เป็นของหนังก่อนจะนาน

หน้อย เชิญนายตี๋มเหงาๆ คนเดียวตามสบาย”

ว่าแล้วเจ้าตัวก็เดินไปโดยไม่รอผมตอบรับ บางทีเขาอาจอยากเข้าห้องน้ำจริงๆ แต่มองแล้วก็เหมือนอยากหนีจากบทสนทนา

“ให้ตายสิ...”

พอเป็นเรื่องสำคัญเกี่ยวกับอาบูกูมะที่เรากำลังต้องถูกหลบเลี่ยงทุกที จะมีสักวันไหมที่ผมได้รู้ว่าเขาเคยเจออะไรในอดีต

ขณะผมคิดอย่างนั้นพลางจะรินเหล้าให้ตัวเอง...

“ตายจริง รอดเดี่ยวนะคะ ขึ้นปล่อยให้แขกตี๋มเหล้าคนเดียวก็เสียชื่อร้านนี้แน่สิ”

เสียงผู้หญิงคนหนึ่งดังแว่วมา

เจ้าชองเสียงคือคุณมารีในชุดกิโมโนงามสง่า เธอคือโฮสเตรสที่ผมคุ้นหน้าซึ่งเคยช่วยบอกตำแหน่งโต๊ะนั่งของคุณอาบูกูมะ อนึ่ง เธอยังเป็นคนช่วยจับอัยการอินุเอะคนรู้จักของผมแต่งตัวเป็นเด็กนั่งตริ๊งก์เมื่อคตีก่อน

คุณมารีมานั่งข้างผมแล้วคว้าขวดเหล้ารินใส่แก้วผมให้

“เฮ้ เชิญค่ะ”

“อะ ขอบคุณครับ”

นำปลี้มไม่หยอกที่มีคนสวยขนาดนี้มารินเหล้าให้ ผมพอเข้าใจเหตุผลแล้วว่าทำไมสถานบริการแบบนี้ถึงอยู่ได้

“อาจารย์ฮนตะต้องนั่งตี๋มเป็นเพื่อนอาจารย์อาบูกูมะตลอดคงเหนื่อยแยะเลยใช่ไหมคะ?”

“ครับ มันก็จริง แต่ผมยังสงสัยว่าทำไมเขามานั่งหมกตัวอยู่ที่นี้ทุกวัน? ทำทางไม่น่าจะรวยขนาดนั้นนี่ครับ”

“เขาเป็นผู้คุ้มครองร้านนี้น่ะค่ะ เลยตีมีพรืทุกวัน”

“อะ ผู้คุ้มครอง!?”

ชื่อเรียกหลงยุคไปหน่อย

“หุ่นเขาก็ตุ้มถั่งสั้นอยู่หรง...แต่บู้เก้งขนาดนั้นเซียวหรงครับ?”

“ไม่ทราบลลลคะ? ฉันทไม่เคยเห็นเขาตอนมีเรื่องกับใครชะด้วย แต่ไม่ได้หมายถั่งคุ้มครองในเง้งนั้นหรงคะ อาจารย์รู้ใหม่ว่าร้านจำพวกนี้กลลลอะไร?”

“เลานจ้คลับกลลลอะไรน่ะหรง...? ตำรจกกับยาถูซ่าอะไรเพื่อกนั้นหรือเปล่าครับ?”

“ถูคต้อง ใช้เลยละ พวกยาถูซ่าสงบเส้งยมลงไปเยอะตั้งแต่มีการแก้กฎหมาย แต่พวกตำรจกยังคอยหาเรื่องไม่เลิก กฎหมายของโตเกียวเซ้งมจวคขึ้นจนเป็นเหตุให้เด็กเซียร์แซกถูจจับ หรือร้านถูฟองข้อหาใช้ความรุนแรงตอนพยายามปรามแซกที่เมาอาละวาด แถมตำรจกยังเคยบุกมาคั้นโดยอ้างว่าเลานจ้คลับเถวนี้ต้องสงสยว่าข้อขายยาเสฟติดด้วยคะ”

“จะ เจอะอะไรมาเยอะเลยนะครับ...”

อาซีพบรกรกก็ล่ำบากแฮะ

“แต่อย่างที่ว่าคุณอาบुकุมะเคลียร์เรื่องส่วนใหญ่ได้ทันที ตอนเด็กเซียร์แซกถูจจับก็ได้คุณอาบुकุมะช่วยจนได้รับการปล่อยตัวทันที ตอนถูคั่นก็ร้องเรียนกลับไปว่าถูคก่อกวนการประกอบธุรกิจเพราะตำรจกเข้ามาสยบสวนโดยมิชอบ เรียกร้องจนชนะได้ค่าทำขวัญมาด้วยซ้ำ”

“นี่ภาพออกเลยครับว่าเขาคงทำอย่างนั้น”

ร้านแบบนี้ตำรจกคงไม่อยากตอแยด้วย คำว่าผู้คุ้มครองคงไม่ใช่

ชื่อเรียกที่ผิดเสียทีเดียว

“แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ยอมให้เขานั่งตี๋มพริ่ทุกคืนไม่เปลืองแยหรือครับ? ต่อให้แลกกับค่าคุ้มครอง ผมว่าไม่คุ้มเท่าไร...”

“ไม่หรอกค่ะ เรื่องนี้อย่าไปบอกคุณอาบุญคุณะนะ? คือร้านจำพวกนี้มีเหล้าอยู่สองแบบ คือเหล้าเปิดขวดกับเหล้าไม่ได้เปิดขวด”

“ละ เหล้าเปิดขวด? หมายถึงเหล้าที่เปิดผนึกแล้วกับยังไม่เปิดนะหรือครับ?”

“ใช่แล้ว แน่แน่นอนว่าเหล้าที่เปิดขวดแล้วปล่อยให้ไว้สักพักรสชาติจะเพี้ยน ตามปกติร้านเลยเสิร์ฟเฉพาะเหล้าใหม่ให้ลูกค้าขาประจำ แต่กับคุณอาบุญคุณะนะเสิร์ฟแต่เหล้าจากขวดที่เปิดแล้วเท่านั้นค่ะ”

“อ้อ คุณอาบุญคุณะแยกเรื่องพวกนี้ไม่ออกสินะครับ”

“ใช่แล้วละ หน้าซำเขายังคอออน ตี๋มได้ไม่เยอะ”

“ยะ อย่างนั้นหรือครับ? ถึงว่าทำไมตี๋มซำ ที่สำคัญถ้าคอออนแถมไม่ได้ตั้งใจจะจีบสาวแล้วจะมานั่งลานจ้กลับทำไมทุกคืนละ... เป็นคนเข้าใจยากจริงๆ ...”

“แต่ฉันพอเข้าใจนะ เขาคงมาที่นี้เพราะเหงาที่ต้องอยู่บ้านคนเดียว”

“จริงสิ ได้ข่าวว่าเขาหย่าร้างกับภรรยาและถูกแย่งสิทธิ์การเลี้ยงลูกสาวไป”

“ไม่ได้หย่าร้าง แต่ภรรยาเสียชีวิตค่ะ”

สิ่งที่ได้ยินจากปากคุณมารีคือความจริงชวนตะลึง

“เสียชีวิต? ไม่ได้หย่าหรือหรือครับ? ผมคุ้นๆ ว่าคุณอาบุญคุณะเคยบอกว่าหย่าร้างนะ”

“ไม่หรอกค่ะ คิดว่าอาจารย์อาบูคุมะน่าจะใช้คำว่า ‘หย่า’ เท่านั้นแหละ เขาก็เป็นแบบนี้ ไม่อยากบอกว่าอีกฝ่ายเสียชีวิตเพราะกลัวคนฟังเป็นห่วง”

“...”

ผมรีบทบทวนความทรงจำ หนึ่งในความสามารถที่ขาดไม่ได้สำหรับอาชีพทนายคือความจำเพราะต้องจำด้วยทกกฎหมาย

พอย้อนนึกดูก็คุ้นๆ ว่าอาบูคุมะบอกผมว่า ‘หย่ากับภรรยา’ แต่ตอนนั้นผมตีความข้างเดียวว่าเป็นการหย่าร้างตามกฎหมาย ทึกทักเอาเองอย่างไม่สมเป็นทนายว่าพี่แกล่เล่นมานั่งตีมีในลานจ๊คลับทุกวินแบบนี้จะถูกฟ้องหย่าก็ไม่แปลก

“แล้วสาเหตุที่ภรรยาเสียชีวิตล่ะครับ...?”

“ดูเหมือนจะป่วยนะ ฉันไม่ค่อยจำเขามอมเหล้าอยู่ครั้งหนึ่งแล้วหลอกถามได้ความว่าอย่างนั้น”

ป่วยเหรอ ถ้าอย่างนั้นต่อให้เป็นอาบูคุมะก็คงทำอะไรไม่ได้

“อาจารย์ฮนตะ เรื่องนี้ช่วยปิดเป็นความลับนะคะ ตามปกติฉันไม่ควรเอาเรื่องส่วนตัวของแขกมาเปิดเผยโดยเด็ดขาด”

“เข้าใจแล้วครับ ผมจะไม่เอาไปบอกใคร แต่ทำไมคุณถึงยอมเปิดเผยเรื่องพวกนั้นกับผมล่ะ?”

“เพราะท่าทางอาจารย์จะคบกับอาจารย์อาบูคุมะอีกนาน เลยควรรู้เอาไว้ก่อนจะได้ยินจากปากเจ้าตัวในสักวันนะค่ะ”

ถูกของเธอ ถ้าจู่ๆ อีกฝ่ายเปิดใจให้ฟังว่า ‘ที่จริงฉันเป็นพ่อหม้ายเมียตาย’ ผมคงไม่รู้ว่าแสดงปฏิกิริยาอย่างไร ต้องขอบคุณคุณคุณมาริจจริงๆ

“อ้าว? แต่เดี๋ยวก่อน คุณอาบูคุมะมีลูกสาวด้วยไม่ใช่หรือครับ?”

แต่เห็นว่าถูกแย้งสิทธิ์การเลี้ยงดูไป หมายความว่าตอนนี้ใครดูแลลูกสาวคนนั้นอยู่ล่ะครับ?”

ถ้าหย่าร้างตามกฎหมายแล้วสิทธิ์การเลี้ยงดูลูกตกเป็นของแม่ก็ไม่ใช่เรื่องแปลก โดยเฉพาะญี่ปุ่นนั้นแม่มักมีภาษีเหนือกว่า แต่กรณีที่แม่เสียชีวิต แน่แน่นอนว่าสิทธิ์ต้องตกอยู่ที่พ่อ หน้าที่ระดับอาบุคุมะจะต้องสู้แย้งสิทธิ์เลี้ยงดูกับใครในชั้นศาลก็คงชนะอย่างไม่ต้องสงสัย

“ขอโทษค่ะ ฉันไม่รู้ถึงขนาดนั้น... เพราะประเด็นแบบนี้หยิบขึ้นมาถามไม่ค่อยได้ค่ะด้วย”

“มันก็จริงนะครับ เข้าใจแล้วครับ ผมจะลองสืบดูถ้ามีโอกาส”

ในตอนนั้นเอง ผมกับคุณมาริเห็นอาบุคุมะกลับมาจากห้องน้ำจึงพร้อมใจกันหุบปากเงียบ

“อ้าว มาริ ทำไมมารินหล้าให้แต่หมอนั้น ไม่เห็นรินให้ฉันมังเลย?”

อาบุคุมะมองพวกผมแล้วพูดแบบงอนๆ

“รินให้อาจารย์อาบุคุมะไปก็ใช่จะได้ทิปค่าเจาะจงเลือกเด็กนี่คะ แต่ถ้าเป็นอาจารย์ฮนตะละก็ บริการเยอะๆ เข้าว่าสักวันยังอาจเรียกใช้ฉัน”

สมกับเป็นคุณมาริ เธอถกเรื่องเครียดเกี่ยวกับอดีตของอาบุคุมะจนถึงเมื่อก็ แต่กลับตอบคำถามอาบุคุมะได้ทันทีโดยไม่เปลี่ยนสีหน้า ถ้าเป็นผมคงปรับอารมณ์ไม่ทันจนแสดงออกทางสีหน้าไปแล้ว

“เฮ้ๆ ถ้าจะอ้างเหตุผลนั้นละก็ ฮนตะใช้จะมีภาษีดีกว่าฉันตรงไหน หมอนั้นดูเหมือนผู้ชายชอบเที่ยวเลานจ์คลับหรือ?”

“ไม่หรอกค่ะ อนาคตจะเป็นยังไงไม่มีใครรู้ จริงไหมคะ อาจารย์ฮนตะ?”

คุณมารียิ้มหวานแล้วซ่อนสายตารินเหล้าให้ผม

“อ่า ขอบคุณครับ”

อิม สมแล้วที่เป็นมืออาชีพ ตัวผมเองอ่อนประสบการณ์ในการ
คุยกับผู้หญิงซะด้วย

“ขอบคุณนะครับ พอเห็นคุณรินเหล้าให้แบบนี้แล้วผมชักอยาก
เป็นขาประจำซะแล้วสิ”

ไม่รู้เพราะอะไรอาบुकุมะได้ยินคำพูดของผมแล้วหลุดซ่า

“มารี เจ้าคนที่พูดจริงจังเป็นบ๊อยอย่างนั้นไม่มีวันมาเป็นขาประจำ
เสานจค์ลืบหรือก ถ้าพูดแล้วทำหน้าแดงป่นป่วนไปด้วยก็ว่าไปอย่าง”

“คะ นั่นอาจจะจริงนะคะ” คราวนี้คุณมารีไม่ช่วยเข้าข้างผม
“อาจารย์ฮอนคะชักรับมือกับผู้หญิงเก่งขึ้นข้างแล้วนะคะ? ถ้าเป็นลูกค้า
ส่วนใหญ่ได้ยินแบบเมื่อก็เข้าไปเป็นอันเคลิ้มแล้วแท้ๆ”

“ไม่หรือครับ ไม่เก่งขึ้นเลยสักนิด ผมต้องขอโทษด้วยที่ดูเหมือน
จะตอบสนองไม่ตรงตามที่คุณหวัง แต่ผมดีใจมากนะครับที่คุณมารีมาริน
เหล้าให้”

“ตายจริง แกร่งขึ้นจริงๆ ด้วย”

ในตอนนั้นเอง ผมนี่ทำอะไรได้แล้วเหลือบมองนาฬิกา

“อ๊ะ ขอโทษนะครับ ผมต้องขอตัวแล้ว พอตีพรงนี้มันนัด”

“ว่าไงนะ? นัดกับนี่หรือ? นี่ใช่ไหม?”

อาบुकุมชูนิ้วก้อย* แล้วงอกระดิกไปมา

“ไม่ใช่ครับ ผมมีนัดกับคุณลุง แกชวนว่านานๆ ที่น่าจะไปกินข้าว
ด้วยกันหน่อย”

* การกำมือแล้วกระดิกนิ้วก้อยขึ้นเป็นภาษามือของชาวญี่ปุ่นอันสื่อถึงแฟนสาว ส่วนกรณีผม
หนุ่มงอกำมือแล้วชูนิ้วโป้ง

“โธ่เอ๊ย น่าเบื่อชะมัด”

“น่าเบื่อตรงไหนครับ คุณลุงถือเป็นผู้มีพระคุณคนสำคัญของครอบครัวผม ขอตัวก่อนนะครับคุณมารี อย่าให้คุณอาบुकุมะตีมีหนักไปล่ะ”

“คะ วางใจได้เลย เพราะให้ตีมีไปก็เก็บเงินไม่ได้”

“ไม่ต้องห่วงไม่เข้าเรื่องเลย รีบไปได้แล้ว”

“ลูกค้าจะกลับแล้วคะ”

สิ้นเสียงคุณมารี พนักงานที่วางอยู่ก็เข้ามาตั้งแถวทันที

“ขอบคุณคะ แล้วเชิญมาอีกนะคะ!”

ทั้งหมดโค้งศีรษะพร้อมเพรียง ช่างเป็นการส่งแขกที่สร้างความอึดอัดอย่างหนักให้กับคนตีมีหรืออย่างผม สุดท้ายได้แต่พูดซ้ำๆ ว่า “ขอบคุณครับ ขอบคุณ” พลางก้าวออกจากร้านอย่างลึกลับ

2

เที่ยงวันรุ่งขึ้น

ผมมุ่งหน้าไปยังร้านอาหารที่คุณลุงระบุม่า ทว่าตอนแรกผมคิดว่าตัวเองเข้าผิดร้านเพราะเป็นร้านอาหารอิตาเลียนที่ตกแต่งสวยเก๋มาก

หน้าช้อตอนนั้นยังเป็นช่วงมือเที่ยงพอดี ภายในจึงมีแต่ลูกค้าผู้หญิง ดูแล้วไม่น่าจะใช้ร้านที่คุณลุงวัยใกล้เกษียณของผมเลือกเลย

“โนบุชิเงะคุง ทางนี้ๆ”

แต่ผมไม่ได้มาผิดที่ คุณลุงนั่งรอผมในร้านอาหารเก๋ไก๋นั้นจริงๆ

“ไม่ได้เจอกันนานนะครับ คุณลุงซาคาอิ”

คุณลุงซาคาอิ ชื่อเต็มคือซาคาอิ โคจิ ไม่รู้เกี่ยวกับนามสกุลหรือเปล่า* แต่เป็นคอเหล้าตัวจริง รูปร่างจึงอ้วนล่ำท่วมตามวัย

ถึงตอนนั้นผมเพิ่งสังเกตเห็นสิ่งผิดปกติ คือหญิงสาวคนหนึ่งนั่งอยู่กับคุณลุงตัววัย เธอเป็นสาวสวยผมยาว คุณลุงไม่มีภรรยาหรือลูกสาวนี่นา อย่างบอกนะว่าคิดจะแต่งงานขึ้นมา...ผมเข้าใจอย่างนั้น แต่สาวเจ้ดูอย่างไรก็อ่อนวัยกว่าผม ไม่น่าจะสนใจคบกับคุณลุงวัยหกสิบได้เลย

“เอ่อ เธอคนนั้นคือ?”

“อืม เคโกะจัง...เรียกอย่างนั้นไม่ได้สิ ต้องคุณเคโกะต่างหาก”

“เอ่อ ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ ฉันชื่อซาคาอิบาระ เคโกะค่ะ”

เธอโค้งศีรษะนอบน้อม

“ละ สวัสดีครับ ผมชื่อฮนตะ โนบุชิเงะเป็นนายครับ”

ผมรีบโค้งศีรษะตอบเช่นกัน

“เฮ้ นั่งก่อนๆ เธอคนนี้เป็นลูกสาวเพื่อนสนิทตัวเอง อยากแนะนำให้หลานรู้จักไว้หน่อยนะ”

“อ้อ อย่างนั้นหรือครับ”

ผมทำตัวไม่ถูก เพราะคิดว่าจะมานั่งกินอาหารกับคุณลุงแค่สองคน กลับกลายเป็นต้องทำความรู้จักกับผู้หญิงแปลกหน้ากะทันหัน

“ไม่ต้องประหม่าขนาดนั้นหรอก ลุงไม่ได้จะวางแผนจะจับคู่พวกหลาน แต่ลุงหรือพ่อแม่ของหลานไม่ว่ายังไงก็คงลาโลกนี้ไปก่อนตามลำดับ ถ้าถึงคราวเจอปัญหาอะไรแล้วมีคนรู้จักวัยเดียวกันคอยช่วยเหลือ ย่อมดีกว่าไม่มีใช้ไหมล่ะ? ลุงเลยอยากถือโอกาสนี้พามาแนะนำให้รู้จัก

* อักษรซาคา (西) ในนามสกุลซาคาอินี่แปลว่าเหล้า

กันเอาไว้”

“ดูแล้วคุณลุงน่าจะอยู่ได้อีกนานครับ แต่ที่พูดก็มีส่วนลูก
เด็กจบใหม่สมัยนี้เอาตัวรอดเองตามลำพังแทบไม่ไหว”

เรื่องนั้นผมต้องรู้ซึ่กับตัวเองแทบไม่เว้นแต่ละวัน ไม่ว่าจะการ
พิพากษาคดีเออย งานเอกสารเออย ถ้าผมต้องทำคนเดียวโดยไม่มีรุ่นพี่
คอยช่วยคงออกมาดูไม่เจ็ด

“อีกอย่างคือหลานเป็นทนาย เธอคนนี้เป็นพยาบาล ถ้ามีปัญหา
อะไรน่าจะช่วยเหลือกันได้”

“คุณเป็นพยาบาลหรือครับ ถ้าอย่างนั้นก็เหมาะเลย หลายครั้ง
ที่งานของผมต้องขอคำปรึกษาจากผู้เชี่ยวชาญด้านการแพทย์พอดี”

“อย่างนั้นเชียวหรือคะ?” คุณซาคากิขะเอียงคอเล็กน้อย
“ฉันได้ยินว่าคุณเป็นทนาย แต่ไม่แน่ใจว่าจะรับว่าความคดีเกี่ยวกับการ
แพทย์ด้วย?”

“เปล่าครับ ช่วงนี้ผมรับว่าความคดีอาญาเป็นหลัก แต่บางครั้ง
ต้องอาศัยความรู้ด้านการแพทย์เช่นสาเหตุการตายในคดี”

ผมพูดถึงตรงนั้นแล้วนึกเสียใจ

“ขอโทษครับ ที่พูดเรื่องชวนชนลูกกลางวงอาหาร”

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันสบายมาก ซินกับเรื่องพวกนี้เพราะสายงาน
ที่ทำนะค่ะ”

“อ้อ จริงด้วยนะครับ”

“น่าจะเกรงใจลุงมากกว่านะ”

ชายอาวุโสที่สุดแกล้งหยอกเรียกเสียงหัวเราะจากพวกผม

“เอาเป็นว่าสั่งอาหารกันดีกว่า ลุงหิวจะแย่แล้ว” เสียงชวนของ

คุณลุงทำให้พวกผมหันไปสนใจเมนู ไม่นานนักสัสต์เรียกน้ำย่อยก็ถูกยก
มาเสิร์ฟ พวกผมเพลินกับอาหารกันครู่หนึ่ง

“จริงสิ ชื่อโนบุซิเงะของเจ้าหมอนี่แปลกดีใช้ไหมล่ะ?”

จู่ๆ คุณลุงโพล่งมุกหากินเกี่ยวกับผมขึ้นมา

“อ๊ะ จริงด้วยนะคะ ฉันทเคยดูโทงะดราม่า* คຸ້ນๆ ว่าโนบุซิเงะ
คือชื่อเดิมของซานาตะ ยูคิมุระ**...”

ผมได้แต่ยิ้มเหย

“ใช่แล้วครับ พ่อผมคลังโคสึยุคเซ็นโกคุ*** ตอนแรกถึงขั้นจะ
ตั้งชื่อผมว่ายูคิมุระด้วยซ้ำ”

“แต่เจ้าตัวยอมล้มเลิกความคิดเพราะชื่อยูคิมุระดังไปหน่อย
เปลี่ยนใจไปตั้งว่าโนบุซิเงะแทนเพราะคนรู้จักน้อยกว่า”

“อันที่จริง สมัยก่อนผมแนะนำตัวว่าชื่อโนบุซิเงะก็ไม่มีใครทัก
หรือทักว่า ‘อ้อ ชื่อเดียวกับแม่ทัพยุคเซ็นโกคุ’ แต่พอโทงะดราม่าฉาย
ปั๊บ”

“อ้อ ฉันทก็ได้ดูคะ ตอนซานาตะมารู****”

“ใช่แล้วครับ มันเลยทำให้ผมแนะนำชื่อตัวเองลำบากราวที่เดิม”

“อ่า ลำบากแยเลยนะคะ”

* ละครยาวอิงประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นของช่อง NHK ออกอากาศยาวนานต่อเนื่องตั้งแต่ปี 1963
โดยนำเสนอในรูปแบบของละครชุด หนึ่งชุดมีความยาวราวห้าสิบตอนหรือเท่ากับระยะเวลาออก
อากาศหนึ่งปี ละครชุดของแต่ละปีจะเน้นยุคสมัยหรือบุคคลสำคัญทางประวัติศาสตร์ที่ต่างกัน
ออกไป

** จอมทัพแห่งยุคเซ็นโกคุ ได้รับการยกย่องว่าเป็นนักรบหาญกล้า นักยุทธการผู้ปราดเปรื่อง
และชาญรู้อีกผู้ก็คือ

*** ชื่อเรียกยุคสมัยซึ่งเป็นยุคย่อยหนึ่งของมูโรมาจิ อยู่ในช่วงครึ่งหลังของศตวรรษที่สิบห้าถึง
สิบหก เป็นช่วงเวลาแห่งสงครามกลางเมืองอันยาวนานและขยายพื้นที่ไปทั่วทุกภูมิภาค

**** ชื่อหนึ่งในละครชุดของโทงะดราม่าซึ่งกล่าวถึงซานาตะ โนบุซิเงะ (ยูคิมุระ) เป็นหลัก

ชื่อผมชวนกระอักกระอ่วนเล็กน้อยเวลาแนะนำตัว แต่อย่างน้อย
ยังใช้เป็นมุกหากินกลางวงสนทนาแบบนี้ได้

“จริงสิ ฉันได้ยินว่าคุณฮันตะว่าความจนถึงกับได้ออกทีวีด้วย”

“เอ้อ ลุงก็อยากถามเหมือนกัน ทำทางหลานสร้างผลงานใน
ฐานะนายไว้เยอะเหมือนกันนี่”

ทั้งคู่เบนสายตามาหาผมด้วยความสนใจ มันก็ได้อยู่หรือ
ที่คุณซาคากิบาระคล้ายทำที่เกรงอกเกรงใจ แต่ประเด็นนี้ผมไม่ค่อยอยาก
พูดถึงเนี่ยสิ

“แบบว่า มันไม่ใช่ผลงานของผมหรอกครับ แต่คุณที่ผมร่วมงาน
ด้วยบังเอิญเป็นมือดี เจ้าตัวไม่ยอมออกสื่อโดยเด็ดขาด กล้องเลยเบนมา
หาผมแทนเท่านั้นเอง”

ไม่รู้ผมอธิบายแบบนี้กับครอบครัว รวมถึงเพื่อนและคนรู้จัก
ตั้งกี่เที่ยวแล้ว

“แต่คุณได้ร่วมงานกับคนเก่งขนาดนั้นเสมอเลยใช่ไหมล่ะคะ?
แปลว่าคุณได้รับการยอมรับไม่ใช่เหรอคะ?”

คุณซาคากิบาระยังใส่ใจเอ่ยถึงมุมมองแบบนั้น

“นั่นสินะครับ ได้แต่หวังว่าประสบการณ์พวกนี้จะมีประโยชน์
ในสักวัน”

ผมเตาเอาเองโดยไม่มีเหตุผลว่าวันหนึ่งอาจทะเลาะกับอาบุงุมะ
ถึงขั้นแตกแยก แต่การพิพากษาคดีที่ผ่านมาด้วยกันกับอาบุงุมะคงเป็น
ประสบการณ์ล้ำค่าสำหรับผมอย่างไม่ต้องสงสัย มันยังเป็นความจริงที่
น่าหงุดหงิดไม่น้อย

“แต่ท่านายเนี่ยมีคนหลากหลายประเภทจริงๆ ครับ คนเก่งที่ว่า

นั่นฝีมือด้านทนายไม่ต้องพูดถึง แต่นิสัยนี่สิ เหลวไหลมาก”

“คนประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัวก็แบบนี้ทั้งนั้นแหละ” คุณลุงผู้ประกอบธุรกิจส่วนตัวว่าอย่างนั้น “จริงสิ พูดถึงเรื่องทนายที่ไรลุงได้ยินบ่อยว่าทนายบางคนจะใช้วิธีตามตื้อให้เจ้าทุกข์คดีอาญาตกลงยอมความใช่ไหม? เทียบกันแล้วทนายนิสัยเหลวไหลคนนั้นยังนับว่าดีกว่าเยอะมั้ง”

คำถามแกมหยอกของคุณลุงทำเอาผมได้แต่ยิ้มแห้ง

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกครับ การเจรจาให้ยอมความถือเป็นหน้าที่สำคัญของทนายคดีอาญา ผมเองสักวันก็อาจต้องทำแบบนี้”

คุณซาคากิบาระเอียงคอง

“ฉันยังไม่เข้าใจเท่าไร มีด้วยเหอะคะที่ทนายเป็นฝ่ายไปตามตื้อเจ้าทุกข์”

“มีครับ อย่างสมมติผมตื้อคุณลุงจนได้รับบาดเจ็บ ถ้าคุณลุงเอาไปแจ้งความข้อหาทำร้ายร่างกาย ผมคงไม่พินิจดูตำรวจจับ ดังนั้นผมก็อาจจ้างทนายไปเจรจากับคุณลุงโดยตรงว่า ‘ทางนี้จะยอมจ่ายค่าเสียหายดังนั้นโปรดถอนแจ้งความและยอมความเถอะ’ ถ้าเจรจากันได้ด้วยดี ตื้อให้ผมถูกจับก็ได้รับการปล่อยตัวครับ”

กรณีแบบนี้ทนายจะถูกตราหน้าเป็นคนไม่ดี สำนักกฎหมายบางแห่งถึงขั้นโฆษณาใหญ่โตด้วยซ้ำว่า ‘ตื้อให้เป็นคดีข่มขืนก็ยังเคยว่าความชนะจนอัยการต้องถอนฟ้องมาแล้ว!’ แต่มองอีกแง่หนึ่ง มันไม่ใช่สิ่งเลวร้ายเสียทีเดียว หน้าที่ของทนายคือการปกป้องสิทธิของลูกความแน่นอนว่าหนึ่งในนั้นคือการเจรจายอมความให้สำเร็จ

ผมคงพูดถึงด้านแย่ๆ ของทนายมากเกินไป คุณซาคากิบาระทำท่าสับสนไม่รู้ควรแสดงออกอย่างไร ผมเลยต้องรีบกล่าวเสริม

“แต่สมัยนี้เริ่มทำแบบนี้ไม่ได้แล้วครับ ตั้งแต่เจ้าทุกข์คดีอาญา ร้องเรียนกันเยอะว่าเดือดร้อนจากการถูกทนายตามตื้อ หลังจากนั้นที่อยู่ ของเจ้าทุกข์ก็ถูกปิดเป็นความลับจนกว่าเจ้าตัวยินยอมให้เปิดเผย ถ้าทนายยังหุ่เข้าไปขอเจรจาอมความจะถูกประธานองค์คณะผู้พิพากษา โหมโหล่าๆ”

“โห พอคนร้องเรียนเยอะเข้าก็มีมาตรการแก้ไขออกมาเหรอ ผิดคาดแฮะ ลุงคิดว่าพว่วางการกฎหมายจะอึดอาดยืดอาดกว่านี้”

“ดูเหมือนคนในวงการผมจะไม่อยากถูกมองแบบนี้แหละครับ อย่างเมื่อหลายปีก่อนมีข่าวจับแพะคดีสวนลามใช้ใหม่ครับ คนกลุ่มใหญ่ เลยร่วมมือกันจนช่วยให้สถานการณ์เปลี่ยนไป เช่น มีกล้องวงจรปิดติดตั้งเยอะขึ้นตั้งแต่ตัวสถานีไปจนถึงในขบวนรถไฟ”

“แต่ติดกล้องวงจรปิดก็ช่วยได้แล้วหรือ?”

“ครับ แนนอน ภาพจากกล้องช่วยให้แยกได้ชัดเจนวาก่อเหตุ ลวนลามจริงหรือไม่ ตามปกติเหตุลวนลามต้องจับกุมแบบคาหนังคาเขา เท่านั้น แต่การลวนลามไม่ค่อยหลงเหลือหลักฐานเท่าไร จึงต้องจับให้ได้ ขณะก่อเหตุอย่างเดียว แต่ว่ากันว่าจำนวนกล้องวงจรปิดที่เพิ่มขึ้นอย่าง ล้นหลามในสมัยนี้ทำให้สามารถจับกุมคนร้ายที่ก่อเหตุลวนลามตัวจริงได้ แม้ไม่ใช่ขณะก่อเหตุครับ”

สมัยหนึ่งคนเชื่อกันว่า ‘คดีลวนลามมีสิทธิ์จับกุมได้เฉพาะกรณี คาหนังคาเขา’ ดังนั้นถ้าต้องสงสัยขึ้นมาควรเผ่นหนีทันทีจะดีที่สุด! แต่มัน เป็นอดีตไปแล้ว สมัยนี้คนเริ่มหันมาใช้วิธีรับมือที่ดีที่สุดอันแสนเรียบง่าย คือ ‘เรียกทนาย’ แต่เมื่อเวลาผ่านไป กระแสดังกล่าวก็อาจเปลี่ยนตาม

“อ้อ เรื่องนั้นฉันพอนึกภาพออกคะ ในโรงพยาบาลเองบางครั้ง

มีปัญหาด้านระบบ พอถูกหยิบยกเป็นปัญหาใหญ่และเป็นที่จับตามอง ก็จะไม่ค่อยๆ คลี่คลายไปเองในอีกหลายปีให้หลัง”

“อิม นั้นสมควรอยู่หรือครับ เพราะโรงพยาบาลเป็นสถานที่
เกี่ยวข้องกับชีวิตคนโดยตรง”

แม้จะมีคนเปรียบเปรยโรงพยาบาลว่าอึดอาดล่าช้าเหมือนหน่วย
งานราชการ แต่ผมมองว่าอย่างน้อยปัญหาพวกนี้ในญี่ปุ่นก็ได้รับการแก้ไข
เป็นเรื่องเป็นราว

“ว่าแต่ว่า ที่เมื่อกี้ลุงเกริ่นเรื่องตามต็อกก็เพราะมีเหตุผลนิดหน่อย”

คุณลุงปลิ้นลตระดับเสียงแล้วยื่นหน้ามาหาผม ขณะเดียวกัน
คุณซาคากิบาระก็ก้มหน้าลำบากใจ

“มีอะไรหรือครับ รุ่ๆ ทำท่าจริงจังขึ้นมาเชียว”

“คือโทษทีนะ ที่จริงที่ลุงเรียกวันนี้ไม่ใช่เพื่อแนะนำเอาให้รู้จัก
อย่างเดียวหรอก แต่อยากขอความช่วยเหลือจากหลานในฐานะหนาย
เรื่องเงินค่าปรึกษาหรือเงินมัดจำอะไรทางนี้พร้อมจ่าย”

“คุณลุง เรื่องพวกนั้นบอกมาได้ทุกเมื่อไม่เห็นต้องเกรงใจเลย
ครับ เรื่องค่าใช้จ่ายไม่ต้องห่วง ผมจะคิดราคาคนกันเอง”

“พูดบ้างๆ ยังเป็นญาติสนิทมิตรสหายยังต้องจ่ายราคาเต็มสิ
ราคาพิเศษนะไปคิดให้ลูกค้าคนอื่นโน่น แบบนั้นสิถึงเรียกว่าธุรกิจ”

คำพูดช่างกินใจ ในฐานะผู้ให้บริการแล้วการคิดค่าบริการไม่แพง
อาจช่วยในแง่โฆษณาแต่ขณะเดียวกันก็สร้างภาระให้ตัวเอง ลูกค้าที่เป็น
เพื่อนหรือญาติซึ่งไม่ต้องอาศัยการโฆษณาจึงควรจ่ายราคาปกติ...นั่นอาจ
เป็นหลักการที่ถูกต้อง

“ขอบคุณครับ ว่าแต่มีเรื่องอะไรหรือ?”

“คือว่าเคโกะจังนะ คุณเหมือนตอนนี้กำลังเดือดร้อนเพราะสตอลก์เกอร์”

“ดูทำไมใช้เรื่องเล็กสินะครับ”

สถานการณ์คงร้ายแรงพอสมควร ถึงขั้นต้องมาปรึกษาผมที่เป็นนาย ผมจึงนั่งตัวตรงเตรียมตั้งใจฟัง

“ช่วยเล่ารายละเอียดให้ฟังหน่อยครับ ฝ่ายที่ตามถือเป็นแพนเก่าที่เลิกกันไปแล้วหรืออะไรเทือกนั้นหรือครับ?”

“เปล่า มันมาจากเรื่องงาน เธอทำงานอยู่โรงพยาบาลกลางอิเคะบุคุโระ แน่แน่นอนว่าหน้าที่คือคอยดูแลคนไข้ที่เข้าโรงพยาบาล ลุงเองเคยเข้าโรงพยาบาลมาก่อน พยาบาลที่คอยดูแลเอาใจใส่ในช่วงทรมาณจากการผ่าตัดนั้นคือนางฟ้าในชุดขาวสิๆ นี่เอง ไม่แปลกเลยที่จะมีผู้ชายหลงทีกกักเข้าใจผิด”

ยิ่งพยาบาลเป็นคนสวยอย่างคุณซาคากิบาระแล้วละก็ ผู้ชายคงยิ่งหลงเสน่ห์เข้าไปใหญ่

“สรุปว่าสตอลก์เกอร์คนนั้นคืออดีตคนไข้ที่เคยเข้าโรงพยาบาลหรือครับ”

“ค่ะ ใช่แล้ว เขาชื่อคุณอิจิโนะสะ”

คุณซาคากิบาระหน้าหมอง

“หน้าจ๋าเจ้าอิจิโนะสะคนนั้นยังไม่ธรรมดา เป็นถึงอะไรหว่า? หลานชายหัวหน้าแผนกศัลยกรรมใช่ไหม?”

“ค่ะ เขาเลยเป็นคนไข้คนเดียวที่ทุกคนช่วยดูแลเป็นพิเศษ”

สรุปคือเป็นญาติของคนใหญ่คนโตในโรงพยาบาลสินะ พอเข้าใจแล้วว่าทำไมคนไข้คนนั้นถึงเข้าใจผิด

“ไม่ทราบว่าได้รับความเดือดร้อนเป็นรูปธรรมอย่างไรบ้างครับ?”

“หลายอย่างเลยค่ะ” คุณซาคากิบาระเคঁ้นเสียงพูด “ระยะแรก เขามาคัดกรองหน้าโรงพยาบาล บอกขอคบเป็นแฟน แน่نونว่าฉันปฏิเสธไป แต่อีกฝ่ายไม่ยอมล้มเลิกความตั้งใจ หลังจากนั้นไม่รู้ว่าเขาสะกดรอยตามหรือเปล่าถึงได้รู้ว่าฉันพักอยู่ที่ไหน แล้วก็ส่งจดหมายมาที่บ้านเต็มไปหมด”

“ตอนนี้ยังเก็บจดหมายพวกนั้นเอาไว้หรือเปล่าครับ?”

“เออ ค่ะ ฉบับแรกๆ ฉันทิ้งไปแล้ว แต่มารู้ทีหลังว่าเก็บเอาไว้จะดีกว่า”

คุณซาคากิบาระควักปีกจดหมายออกจากกระเป๋า ปริมาณเยอะเกินคาดจนผมอดคิดเรื่อยเปื่อยไม่ได้ว่าถ้ามันเป็นปีกธนบัตรคงดีไม่น้อย

“คุณตัดสินใจถูกต้องแล้วครับ หลักฐานเชิงวัตถุเป็นประโยชน์เสมอ ถ้าอย่างนั้นขออนุญาตดูหน่อยนะครับ”

เนื้อหาจดหมายรุนแรงพอสมควร

เนื้อหาช่วงแรกยังเป็นการอวยว่า ‘ออกมาพบและพูดคุยกันสักครั้งได้ไหมครับ’ แต่ฉบับต่อมายิ่งทวีความรุนแรง เช่น ‘ทำไมไม่ยอมมาพบ ทำไมไม่ยอมตอบ แค่ตอบจะตายไหม ถ้าอย่างนั้นครั้งหน้าจะไปเจอตัวตรงๆ เลย...หน้าซ้าระยะแรกจดหมายอยู่ในซองปิดผนึก ต่อมากลายเป็นไปรษณีย์บัตร สุดท้ายมีแต่กระดาษจดหมายส่วนๆ ไม่ได้ติดแม่พิมพ์ไม่ระบุที่อยู่ผู้รับ’

“จดหมายพวกนี้ไม่ได้ติดแม่พิมพ์...อย่าบอกนะครับว่าเขามาส่งเองถึงที่?”

“ค่ะ ไม่ใช่แค่นั้น ฉันยังเจอร่องรอยว่าอีกฝ่ายเคยบุกเข้ามาในห้องหลายครั้งด้วย”

“เข้ามาในห้อง!? หมายความว่าทุบกระจกเข้ามาหรือครับ?”

“เปล่าหรือก ตอนนั้นลุงได้ข่าวก็รีบรุดไปหา หน้าต่างน่าจะไม่ได้แตกแต่ตัวล็อกเป็นรู้นะ กงถูกหมอนั่นงัดเข้า”

“ได้แจ้งความหรือเปล่าครับ”

“แน่นอนว่าแจ้งทันที แต่ห้องไม่เชิงว่าถูกรื้อค้น แค่ตำแหน่งที่วางเสื้อผ้าเปลี่ยนไปจากเดิม ตำรวจเลยไม่เอาเป็นฐะ”

“ตำแหน่งวางเสื้อผ้า หรือครับ”

คุณชาคากิบาระก้มหน้าจูดไม่พูดอะไรต่อ

ผมพอจะได้เสื้อผ้าของผู้หญิงที่วางค้างหมายถึงชุดชั้นในอะไรเทือกนั้น พวกสตอล์เกอร์อาจพอใจแค่ได้สัมผัส และแค่นั้นตำรวจคงไม่รับเป็นฐะ

“หลังจากนั้นก็เปลี่ยนกุญแจทันทีเลยไม่มีร่องรอยถูกบุกเข้าไปในห้องอีกใช่ไหม?”

“ค่ะ แต่กลับกลายเป็นว่าเขามาดักรอระหว่างทางกลับบ้านแทน...”

รูปการณส์่อเค้าอันตรายขึ้นทุกที

“คุณชาคากิบาระได้ปฏิเสธอย่างชัดเจนไปแล้วใช่ไหมครับ?”

“ค่ะ บอกเขาไปว่าไม่คิดคบหากับคุณ ทำแบบนี้รบกวนฉันตั้งนั้นโปรดกลับไปเถอะ แต่อีกฝ่ายเป็นคนไข้ แถมยังเป็นหลานหัวหน้าแผนกศัลยกรรม ฉันเลยไม่กล้าพูดเสียงแข็งมากค่ะ...”

สมควรรออยู่หรือก สมมติว่าเดินทางกลับบ้านอยู่ดีๆ แล้วมีผู้ชาย

มาตักขอเป็นแฟน เป็นใครคงไม่กล้าขึ้นเสียงใส่ว่า ‘ขอปฏิเสธ’ แต่แสดงเจตนาไม่เล่นด้วยก็เกินพอแล้ว

“คุณได้แจ้งเรื่องนี้กับทางโรงพยาบาลหรือเปล่าครับ? ปัญหาเกิดขึ้นโดยมีเรื่องงานเป็นต้นเหตุ คุณเคยลองปรึกษากับหัวหน้าไหม?”

“แน่นอนว่าได้ปรึกษาหัวหน้างาน...หรือก็คือหัวหน้าพยาบาลแล้วค่ะ”

“ผลเป็นอย่างไรครับ? ปัญหาจบไหม?”

“ค่ะ จบไปทีหนึ่ง เพราะข่าวกระจายไปทั่วโรงพยาบาลจนหัวหน้าแผนกศัลยกรรมต้องรีบมาขอโทษ แต่เมื่อสามวันก่อนก็เกิดซ้ำอีก แกรมคราวนี้คุณอิจिनสะแสดงท่าที่รุนแรงกว่าเดิม...”

“ท่าทาง...ปัญหาจะหยั่งรากลึกนะครับ”

ขนาดญาติติดเดือนแล้วยังไม่ได้ผล ผมซักเข้าใจแล้วว่าสถานการณ์อันตรายขนาดไหน ถ้าผมเป็นสตอลส์เกอร์คงหัวเสียที่อีกฝ่ายบึ้งอาจเอาไปฟ้องคนอื่น

“แล้วได้บอกเรื่องนี้กับทางโรงพยาบาลหรือเปล่าครับ?”

“ค่ะแน่นอน แต่หัวหน้าพยาบาลบอกฉันว่าทางโรงพยาบาลไม่อยากจะให้มันเป็นปัญหาใหญ่ไปกว่านี้ อยากให้ฉันหาทางคุยเพื่อแก้ปัญหาตัวเอง”

“คุยเพื่อแก้ปัญหา? แปลว่าโรงพยาบาลไม่ขอยุ่งด้วยเหรอครับ?”

“สงสัยจะอย่างนั้น” คุณลุงว่า “ดูเหมือนหัวหน้าพยาบาลไม่กล้าบ่นมากเพราะฝ่ายตรงข้ามเป็นคนใหญ่คนโตระดับหัวหน้าแผนกศัลยกรรม”

“แบบนี้...ແ່เลยนะครับ”

หลาน หรือก็คือญาติคอยตามตีอพยาบาลโรงพยาบาลเดียว กับตัวเอง หัวหน้าแผนกศัลยกรรมคนนั้นคงเสียหน้ามาดู เมื่อกลายเป็น ปัญหาที่ต้องจัดการ แค่นี้ก็ดูดีแล้วยังว่าไปอย่าง ถ้ามีครั้งที่สองละ? เป็นไปได้ว่าหัวหน้าพยาบาลจะเกรงใจหัวหน้าแผนกศัลยกรรมจนไม่ยอมทำให้ เรื่องใหญ่โต ต้องให้คุณซาคากิบาระหาทางคุยเพื่อแก้ปัญหาเอง ดีไม่ดี หัวหน้าแผนกเองนั่นแหละที่ใช้อำนาจข่มขู่หัวหน้าพยาบาลให้บอกปิด แบบนั้น แน่แน่นอนว่ายังบอกไม่ได้ว่าเป็นอย่างไรจนกว่าจะสืบให้แน่ชัด

“ใช้ไหมล่ะ? แย่ชะมัด ลุงเลยแนะนำให้ลาออกจากโรงพยาบาล พรรคนั้นไปเลย”

“แต่ฉันยังมีคนใช้ในความดูแล และประสบการณ์ทำงานยังไม่เท่าไรคงลาออกไม่ได้หรอกค่ะ”

ผมเข้าใจความคิดของเธอ

ผมเองตอนนี้อยู่ในฐานะนายได้ซายค่าที่ขอเอาชื่อมาฝากไว้กับ

สำนักกฎหมายโดยยอมไม่รับเงินเดือน ถ้าวันดีคืนดีถูกตามตีอโดย ผู้เกี่ยวข้องกับสำนักงานซึ่งผมพึงใบบุญอยู่ ถ้าผมจะลาออกทันทีใหม่ แน่แน่นอนมันยากจะตอบว่าเฮส ซินต้องเขียนลงในประวัติการทำงานว่า ย้ายสำนักกฎหมายในเวลาไม่ถึงปีมีหวังหางานใหม่ได้ยากขึ้น

“ด้วยเหตุนี้ ลุงไม่รู้จะทำอย่างไรนอกจากเกลี้ยกล่อมจนเคโอะจ้ง ยอมตกลงเมื่อวานว่าจะปรึกษาดำรวจเรื่องมาตรการรับมือสตอล์กเกอร์ ด้วยเหตุผลที่ว่าวิธีนี้ไม่ได้ตั้งโรงพยาบาลไปเกี่ยวข้องด้วย”

“ครับ ผมว่ามันเป็นวิธีที่ดีที่สุดแล้ว ถ้าเจอหนังสือเดือนจาก ดำรวจเข้าไป นายสตอล์กเกอร์อาจยอมเปลี่ยนความคิด”

“เออ มันจะไม่ใช่ไรแน่นะคะ? แล้วจะไม่ทำให้โรงพยาบาล

หรือคนไข้ต้องเดือดร้อนไปด้วยใช่ไหม...?”

“ไม่ต้องห่วงครับ ต่อให้คุณไปแจ้งความ หนังสือเตือนจาก ตำรวจหรือคำสั่งห้ามจากคณะกรรมการความปลอดภัยสาธารณะจะถูกส่งไปหา นายสโตลท์เกอร์เท่านั้น ไม่มีการติดต่อไปถึงโรงพยาบาลหรอก”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นก็คงดีค่ะ...”

“ดีแล้ว ถ้าอย่างนั้นก็เอาตามนั้นแหละ ถ้าหลานที่เป็นนายไป ด้วยตอนแจ้งความ ตำรวจน่าจะรีบดำเนินการให้ใช่ไหม?”

“อืม คุณลุงเข้าใจผิดนิดหน่อยนะครับ นายไม่ได้ช่วยอำนวยความสะดวก”

ยิ่งนายที่ถูกตำรวจเกลียดชังหน้าอย่างผมยิ่งแล้วใหญ่

“อ้าวเหรอ? ลุงเคยได้ยินว่าถ้ามีนายไปด้วย ตำรวจจะต้อง รับแจ้งความอย่างแน่นอน”

“เรื่องนั้นปฏิเสธไม่ได้เสียทีเดียวครับ แต่ตำรวจญี่ปุ่นเคร่งครัด ต่อหน้าที่กันพอสมควร ให้อารมณ์เหมือนปฏิบัติตามกฎและทำตาม กฎหมายอย่างเอาจริงเอาจัง ดังนั้นถ้าอธิบายองค์ประกอบของการเกิด อาชญากรรมได้อย่างถูกต้อง ตำรวจต้องเคลื่อนไหวยุ่แล้วครับ ไม่ว่าจะ มีนายไปด้วยหรือไม่”

อย่างไรก็ตาม ตำรวจมีกำลังคนจำกัด ในกรณีขาดเจ้าหน้าที่ สืบสวนก็อาจหาเรื่องไม่รับแจ้งความ

“สรุปคือถ้ามีหลักฐานวัตถุที่ยืนยันว่าถูกตามตื้ออยู่ ตำรวจ จะช่วยดำเนินการให้ทันที นอกจากจดหมายที่ให้คุณเมื่อกี้แล้วมีอย่างอื่น ไหมครับ?”

“ลุงมีคลิปวิดีโอไว้ด้วย เคยอัดเอาไว้ตอนไปดักกรอ”

“หา จริงหรือครับ!”

“ใช่ อยู่นี่ไง”

คุณลุงหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาดมิดกตฤกว่า “เล่นคลิปปังไฉ
หว่า?” ก่อนยื่นให้ผมดูคลิปปึง

คลิปปึงจากภาพด้านหลังของชายนำสงสัยอยู่ตรงกลางหน้าจอ
มันมีตจนมองไม่ค้อยชัดเจนเพราะถ่ายตอนกลางคืน แต่พอดูออกว่าเจ้าตัว
ชะเง้อมองขึ้นสองของแมนชั่นไม่กี่อาร์ทเมนต์หลังหนึ่งเป็นระยะ

คุณลุงคงตรงเข้าไปหาจากด้านหลังโดยถือสมาร์ตโฟนไว้ด้วย
ภาพในคลิปปึงสั้นรุนแรงขณะเข้าใกล้ชายคนนั้นขึ้นเรื่อยๆ อีกฝ่ายรูปร่าง
ค่อนข้างผอมเหมือนผม แต่ไม่สูงเท่าไร

‘เฮ้ย แกมาอีกแล้วละ!’

คุณลุงตวาดใส่ ชายคนนั้นหันมา นายสต่อล็กเกอร์มีรูปร่าง
หน้าตาธรรมดาผิดคาด ขณะเดียวกันก็ดูเหมือนมีความรู้สึ้อัดอั้นใจ
อย่างบอกไม่ถูก

‘ทะ ทำไม! ฉันมีธุระกับคุณซาคากิบาระ! แกเกี่ยวอะไรด้วย!’

‘เด็กคนนั้นไม่มีธุระกับนาย! บอกแล้วไฉว่าอย่ามาเหยียบที่นี่อีก!’

‘เรื่องนี้ฉันต้องได้ยินจากปากคุณซาคากิบาระเอง ไม่งั้นไม่เชื่อ!

คุณซาคากิบาระควรแต่งงานกับฉัน!’

ทั้งคู่คงเริ่มมีปากเสียงกัน ภาพในคลิปปึงตัดหายไปต้อๆ

“ก็ประมาณนี้แหละ พอใช้เป็นหลักฐานได้ไหม?”

“ครับ น่าจะใช้ได้”

ต้อยกนิ้วให้ ความกล้ากับความเอาเรื่องของคุณลุงจริงๆ
หลักฐานด้านวัตถุคือหัวใจสำคัญในการจะทำให้ศาลหรือตำรวจญี่ปุ่นยอม

เคลื่อนไหว และคลิปปี้ซึ่งช่วยยืนยันอย่างตีว่ามีสตอล์กเกอร์แอบดักรออยู่
ไม่ว่าวันแต่ละวันน่าจะมึนน้ำหนักรอให้ตำรวจยอมดำเนินการ

“แต่ปัญหาคือต่อให้ไปแจ้งความ สถานการณ์นี้จะดีขึ้นแบบ
หน้ามือเป็นหลังมือภายในวันสองวัน ระหว่างนั้นจะรับรองความปลอดภัย
ของคุณชากาภิบาลอะไรดีล่ะครับ?”

“อ้อ เรื่องนั้นลุงหาทางไว้แล้ว ตอนนี้ให้เธอพักอยู่โรงแรมชั้น
ประหยัดที่ห่างจากบ้านตัวเองระดับหนึ่ง”

“อย่างนั้นนี่เอง เป็นความคิดที่ดีครับ”

ถ้าอย่างนั้นน่าจะประวิงเวลาระหว่างตำรวจเดินเรื่องได้

“ไม่ใช่แค่นั้นนะ ที่จริงตอนนี้ลุงกับเธอยังเข้าคลาสเรียนทำ
อาหารแถวโรงพยาบาลด้วยกัน”

“เอ๊ะ คลาสเรียนทำอาหาร? คุณลุงนะเหรอครับ?”

“ลุงอยู่เป็นโสดมานานเลยยึดการทำอาหารเป็นงานอดิเรก
เล็กๆ น้อยๆ เรื่องลุงนะช่างเถอะ เอาเป็นว่ามันเป็นคลาสภาคค่ำสำหรับ
คนทำงาน ลุงเลยชวนเคโกะจึงมาเรียนด้วย ทุกเย็นจะได้กินอาหารเป็น
เรื่องเป็นราว ชากกลับลุงก็ช่วยไปส่งได้ ระยะนี้เลยไม่เจอเจ้าสตอล์กเกอร์
นั่นเลยใช่ไหม?”

“คะ เพราะได้คุณลุงช่วย...”

“เข้าใจแล้วครับ ถ้าอย่างนั้นก็หมดปัญหา ไปแจ้งความกันพรุ่งนี้
เลยดีกว่า”

“ขอบคุณค่ะ ขอโทษที่รบกวนกะทันหันนะคะ”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ บอกตามตรงช่วงนี้ผมว่างงานนิดๆ”

ปัจจุบันผมไม่มีงานเลย มองจากสภาพเงินในกระเป๋าแล้วต้อง

นี่ก็ขอบคุณด้วยซ้ำที่อีกฝ่ายมาขอคำปรึกษา

“เอาละ คุณจนได้ข้อสรุปแล้วก็ออกจากบ้านกันเถอะ”

“เอ่อ ขอโทษนะคะ ฉันขอเวลาสักครู่...”

ว่าแล้วคุณซาคากิบาระก็ลุกขึ้นขี่มูมร้าน ไม่รู้ว่าจะเต็มเครื่อง
สำรองหรือเข้าห้องน้ำ ไม่ว่าจะอย่างไรผมก็ตอบไปว่า “เชิญตามสบายครับ”

ทว่า หันทีที่เธอลุกหายไป คุณลุงก็เปลี่ยนท่าที่

“นี่ หลานว่าเด็กคนนั้นสวยไหม?”

เริ่มจากโพล่งถามแบบยืมกริม

“ครับ นับว่าเป็นสาวสวยอยู่”

“หลานก็อายุเท่านี้แล้ว ลุงรู้ว่าหลานเป็นคนเชื่อถือได้ ทำไม
ไม่ลองจีบเธอดูล่ะ?”

ใช้ว่าผมเดาไม่ออกว่าต้องถูกถามแบบนี้

“จู่ๆ คุณลุงพาผู้หญิงมาแนะนำให้รู้จัก ผมนี่ก็อยู่เหมือนกันว่า
ต้องมีแผนแบบนั้น แต่ไม่ใช่อะไรหรอกนะครับ ผมเป็นนายมือใหม่เพิ่ง
ออกมาเผชิญสังคม ไม่พร้อมจะจีบสาวหรอก”

“กะแล้วว่าต้องอย่างนั้น แต่ถ้ามีอย่างนู่นอย่างนี้ผลอแป๋บ
เดี๋ยวก็กลายเป็นลุงวัยสามสิบกว่าเอา เป็นลุงแล้วจีบสาวยากนะ ไม่มี
เด็กสาวที่ไหนออกตัวชอบลุงหรอกยกเว้นเด็กนังตริงค์”

นั่นมาจากประสบการณ์จริงของคุณลุงหรือเปล่านะ คุณมีแรง
กดดันอย่างน่าประหลาด

“เข้าใจแล้วครับ เอาเป็นว่าตอนนี้ผมยังไม่คิดจะบ๊ี้ตะบันติดต่อ
หาจนกว่าจะแน่ใจว่าอีกฝ่ายคิดอย่างไรกับผม แต่อย่างน้อยจะพยายาม
ไม่ขาดการติดต่อก็แล้วกัน”

“อิม ตกตามนั้น อันที่จริงเคโกะจ้งเสียทั้งพ่อและแม่ไปแล้ว พ่อป่วย แม่ประสบอุบัติเหตุ”

“อย่างนั้นหรือครับ ผมแอบเดาอย่างนั้นอยู่เหมือนกัน ตอนได้ยินว่าสตอล์กเกอร์บุกเข้าบ้านแล้วคนที่รอดไปหาคือคุณลุง”

ตามปกติคนรอดไปช่วยควรเป็นพ่อแม่ ไม่ก็แฟน

“อิม ลุงเคยติดค้างพ่อของแกเอาไว้ ตัวลุงเองไม่มีลูก ที่ผ่านมาเลยทำหน้าที่เหมือนผู้ดูแลมาตลอด”

สมเป็นคุณลุงที่ชอบช่วยเหลือคนอื่น

“แต่ลุงว่าเคโกะจ้งคงเคว้งพอสมควร เด็กวัยรุ่นที่เป็นวัยต่อต้าน อาจมองว่าพ่อแม่น่ารำคาญ แต่สำหรับคนที่เพิ่งเข้าวัยทำงานนะ คนแรกที่จะพึ่งพาได้ก็คือพ่อแม่ นั่นแหละ”

“ครับ จริงด้วย”

วิธีการจะเช่าอพาร์ทเมนต์ยังต้องมีคนค้ำประกัน กรณีนั้นจะลำบากมากถ้าไม่มีพ่อแม่ ผมเองเพิ่งเริ่มทำงานจึงรู้ซึ่งเลยที่ว่าพ่อแม่ช่วยได้มากขนาดไหน

“และคนที่เหมาะจะขอคำปรึกษาก็คือทนายใช้ไหมล่ะ? ลุงไม่รีบเร่งให้หลานต้องเป็นแฟนกับแก แต่ถ้ามีเรื่องอื่นที่พอช่วยได้ก็ช่วยเกะหน้อยเถอะ ถือชะว่าตอบแทนบุญคุณลุง”

“เข้าใจแล้วครับ ผมเองตั้งใจเป็นทนายเพื่อช่วยคนที่เดือดร้อนอยู่แล้ว จะคอยช่วยเหลือเท่าที่ทำได้”

เรื่องนั้นผมกลักรับปาก แม้ไม่รู้ว่าคุณสัมพันธ์กับเธอหลังจากนี้จะเป็นอย่างไร

คุณลุงดูจะพอใจกับคำมั่นของผมจึงพยักหน้าหงึกหงักพลาง

กำชับ “ฝากด้วยละ”

“จริงสิ ผมมีเรื่องอยากถามคุณลุงอยู่เหมือนกัน”

“หือ? อะไรเหรอ?”

“สมัยก่อนตอนพ่อผมถูกตำรวจจับ คุณลุงเคยช่วยแนะนำหนายให้ใช้ไหมครับ”

“อ้อ ใช่ ตอนโดนจับข้อหาสวนลามิใช้ไหม”

“นั่นแหละครับ หนายที่คุณลุงแนะนำให้พ่อตอนนั้นชื่ออะไรนะครับ? ผมอยากหาโอกาสขอบคุณมาตลอด อยากบอกให้อีกฝ่ายรู้ด้วยว่าตอนนี้ผมก็เป็นหนายแล้ว”

“ดีสิ ฝ่ายนั้นได้ยินคงปลื้ม เอ? แต่หนายคนนั้นชื่ออะไรหว่า? เรื่องตั้งยี่สิบปีมาแล้วด้วย”

“อ้าว ไม่ใช่ว่าเป็นคนรู้จักของคุณลุงเหรอครับ?”

“อ้อ ลุงก็ได้คนอื่นช่วยแนะนำมาอีกทีว่าเป็นหนายชั้นยอด เอ ชื่ออะไรหนอ”

“...ลองไล่ชื่อตั้งแต่อักษรอะดีไหมครับ?”

“นั่นสินะ อีม อาอิฮาระ อาอิคาวะ อันได้...”

“ใช้อาเบะหรืออาบุคุมะ หรือเปล่าครับ”

“อีม ไม่คุ้นเลยแฮะ ไม่น่าจะขึ้นต้นด้วยคำว่าอะหรือกมั้ง”

“หรือครับ”

ผมรู้อยู่หรือกว่าคำนวณจากอายุแล้วไม่น่าใช้อาบุคุมะ แต่ยังไม่จริงใจจริงๆ ที่คุณลุงไม่ได้บอกว่าใช้ชื่อนั้น

“ว่าแต่ แทนที่จะมาถามลุง ไปถามคุณพ่อหรือคุณแม่ไม่ดีกว่าหรือ ทั้งคู่ต้องจำได้อยู่แล้ว”

“เรื่องนั้น...ไม่รู้ทำไมถามที่ไรต้องถูกทำเฉไฉอยู่เรื่อย ด้วยเหตุผล
ที่ว่าผมไม่จำเป็นต้องใส่ใจ”

“แปลกดีเฮะ ทำไมต้องปิดบังชื่อหน่วยที่เคยช่วยล่ะ เอาเถอะ
ถ้าอย่างนั้นลุงจะช่วยสืบมาให้เอง”

“อืม ขอขอบคุณครับ ช่วยหน่อยนะครับ”

ตอนนั้นคุณซาคากิบาระกลับมาพอดี

“ขอโทษที่ให้คอยนะคะ”

“ไม่เป็นไรๆ ผู้ชายมีหน้าที่ต้องรออยู่แล้ว เอ้า ไปกันเถอะ”

คุณลุงฉวยใบเรียกเก็บเงินไปจ่ายราวกับเป็นเรื่องธรรมดา หลัง
จากนั้นพวกผมแยกย้ายกัน

ตัวอย่าง

สุดท้าย...

เรื่องที่คุณลุงไหว้วานกลับกลายเป็นเหตุการณ์สลับซับซ้อน
เพราะคดีที่เกิดขึ้นหลังจากนั้น

หมวดบิยายแปล

ISBN 978-616-363-621-8

9 786163 636218

ราคา 259 บาท

 DEXpress

MUHO NO BENGONIN Volume 3 MOU HITORI NO AKUMA

©Toru Shiwasu 2017

First published in Japan in 2017 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION,
Tokyo through TOHAN CORPORATION, Tokyo.

shop.DEXclub.com | DEXpressclub

Lawless Defender

Toru Shiwasu Presents Illustrated by toi8

อาบูกุมะ หรือ ‘กนายจ่าเลยสายมาร’ พุฬลิกการตัดสินคดีได้สำเร็จเป็นสถานการณ์อันชวนสับสนซึ่งมีกลิ่นเป็นหลักฐาน
มัดตัวแน่นอน อนาคตย่อมเป็นคู่หูไขคดีเพราะรู้ตัวว่าด้วยความสามารถกว่า วันหนึ่งซาซากิฟูเป็นลูกพาชากาภิบาล:
สาวสวยวัยแรกเริ่มมาขอค่าปรึกษาป็นศาสตราจารย์ อนาคตจึงช่วยเหลือด้วยการพาไปแจ้งความกับตำรวจ
เรื่องดูหมิ่นจนจบลงด้วยดี แต่ไม่กินไร สถานการณ์กลับพลิกผันเพราะฟูเป็นลูกติดต่อมาหาด้วยเหตุอันคาดไม่ถึง
อนาคตตัดสินใจร่วมมือกับอาบูกุมะอีกครั้งเพื่อไขป็นหยา ๓๓ สิ่งที่รออยู่กลับเป็นข้อเท็จจริงเกินคาดเดาเสมอแล้วเสมอเล่า
แล้วเขาจะช่วยเหลือในคดีอันซับซ้อนนี้ให้พ้นผิดได้หรือไม่? พบกับเล่มที่สามของเรื่องราวในชั้นศาลที่เข้มข้นถึงขีดสุด!